Nebe bylo jako očouzené dno hrnce na polívku. Jako tůně u nich pod skalou, kde s přibývající hloubkou vítězí odstíny černé. I ty šupinky slídy, rozsypané po celé obloze, byly stejně blyštivé a neuchopitelné, jako doma. Žába ležel schoulený těsně u doutnajícího ohniště a kolena měl pevně vetknutá do břicha, aby co největší plochou těla nasbíral poslední teplo. Světlejší nebe nad horizontem začalo pomalu žloutnout, červenat a krvácet. Slunce vykouklo nerozhodně v hluboko zařízlém skalním sedle a s přibývající odvahou začalo stoupat po skalním hřebeni, jako ten brouk co si nese na zádech sedm teček. Žába pozvedl hlavu a podíval se přes kupku bílého popela. Šakalík ještě spal. Stříbrná slina mu vytékala z úst, leskla se v prachem slepených vousech, aby nakonec spojila jako pupeční šňůra jeho obličej s udusanou zemí.
"Jen co otevře oči bude mít kecy," pomyslel si Žába.
Šakalík otevřel oči a hned měl kecy.
"Jde se domů!" přetrhl pupeční šňůru a zkazil celé to kouzlo zrodu nového dne. To jeho "domů" znělo nekompromisně. Snad i trochu smutně. Znělo i nedůstojně a zbaběle.
"A to jako proč?" zvedl se Žába z vyleželého důlku a přihodil do teplého popela pár suchých větví.
"Jedna proto, že mám hlad, a jednak proto, žes mně to včera slíbil," otočil se k němu i ohni Šakalík zády.
"Kluci říkali, abych s tebou nikam nechodil," zkusil ho Žába vyprovokovat.
"Kluci seděj doma a žerou," nedala se záda.
"Šakalík a na vandr," říkali, "to je jako?"
"Žerou co chtěj a kdy chtěj?"
"Prej jako?"
"A taky kolik chtěj? u sta pukavců? kdyby to tak nebolelo, upek a sežral bych si vlastní kejty," otočil se Šakalík zpátky k ohni obličejem a dlouze se zadíval kousek pod úroveň Žábova pasu.
"Konečně proč vlastní?" zablýsklo se Šakalíkovi v očích a začal pomalu vstávat.
"Hele, dva dny jsem se nemyl," zkusil opatrně vyjednávat Žába.
"Hlad je hlad. Prase se celej život válí v bahně a jak šmakuje," ohnul se Šakalík k zemi, aby zdvihl pěkný zašpičatělý šutr.
"A taky jsem byl před chvilkou na velký," přihodil Žába rozhodující argument. Pro jistotu začal opatrně couvat.
"Kecáš," stál už Šakalík na vlastních a přehazoval kámen z dlaně do dlaně.
"Hele, a podle mechu a větví poznám kde jsme a kudy domů," vytáhl Žába poslední trumf.
"Není nad to, když se dva dohodnou," mlaskl spokojeně Šakalík a mrštil kamenem přes Žábovu hlavu. Kámen se vznesl vysoko k obloze a jeho leskle plošky se zaleskly v slunci.
"Slušný. Hádám padesát kroků," zaclonil si Žába oči dlaní a díval se jak šutr dopadá v dálce do zeleného pažitu.
"Přidej," odsekl neskromně Šakalík a zadíval se znaleckým okem za odmrštěným kamenem. Bělavý kámen zazářil v zeleném trávníku jen kousek před mohutným krtincem. Oba současně ztuhli. Oba se předklonili víc dopředu a oba přimhouřili oči proti bodavým paprskům slunce. Potom se oba vyřítili ve směru odhozeného kamene.
Tančili jako šílení. Skákali a řvali nadšením. Mlátili se do prsou a poskakovali v kružnici, jejíž střed tvořil odhozený kámen. Odhozený kámen a docela čerstvě chcíplej mamut.

Jan Valeš - Jeňýk
3. místo próza Oldpsavců
Trapsavec 2004